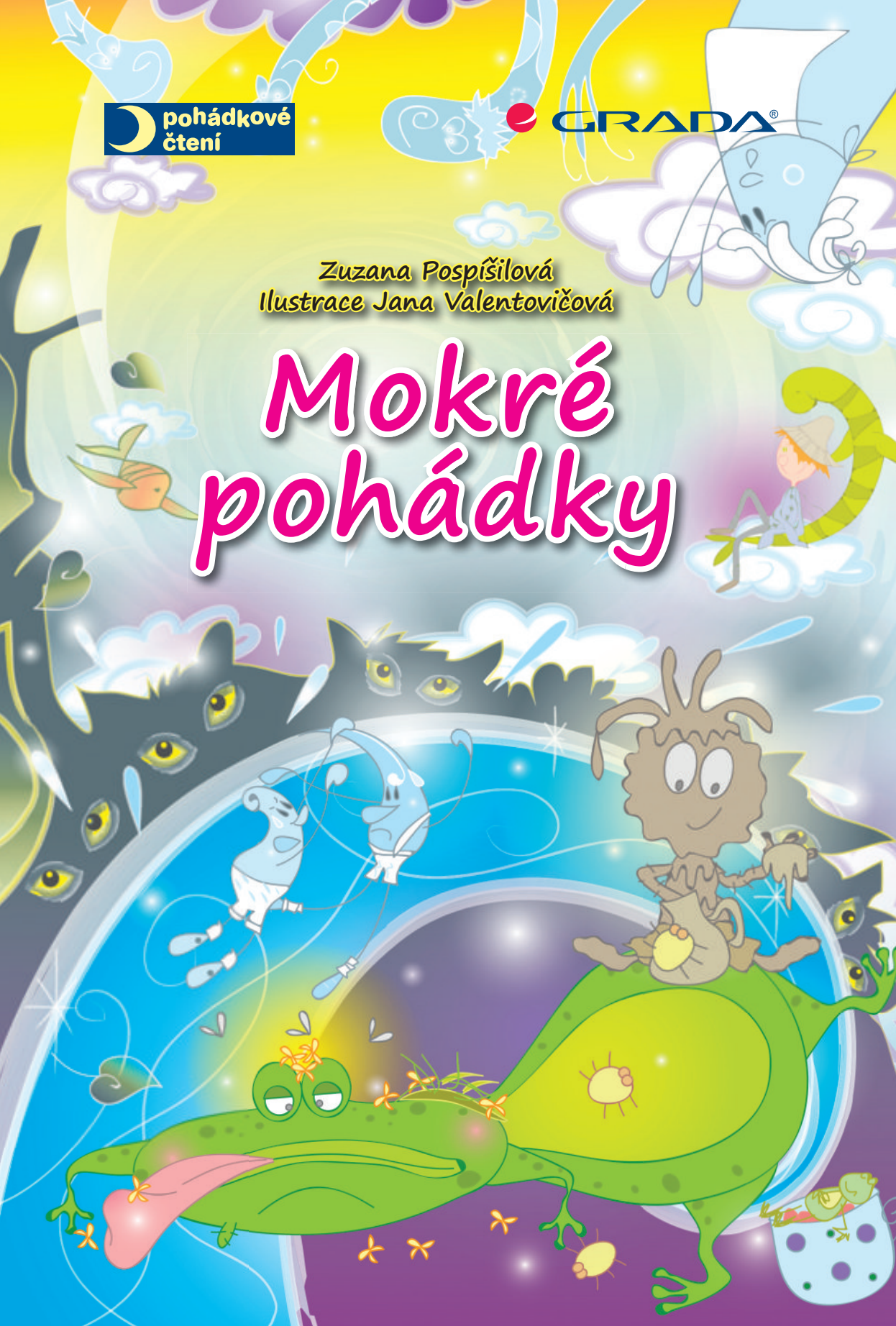

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
Ilustrace Jana Valentovičová

Mokré pohádky

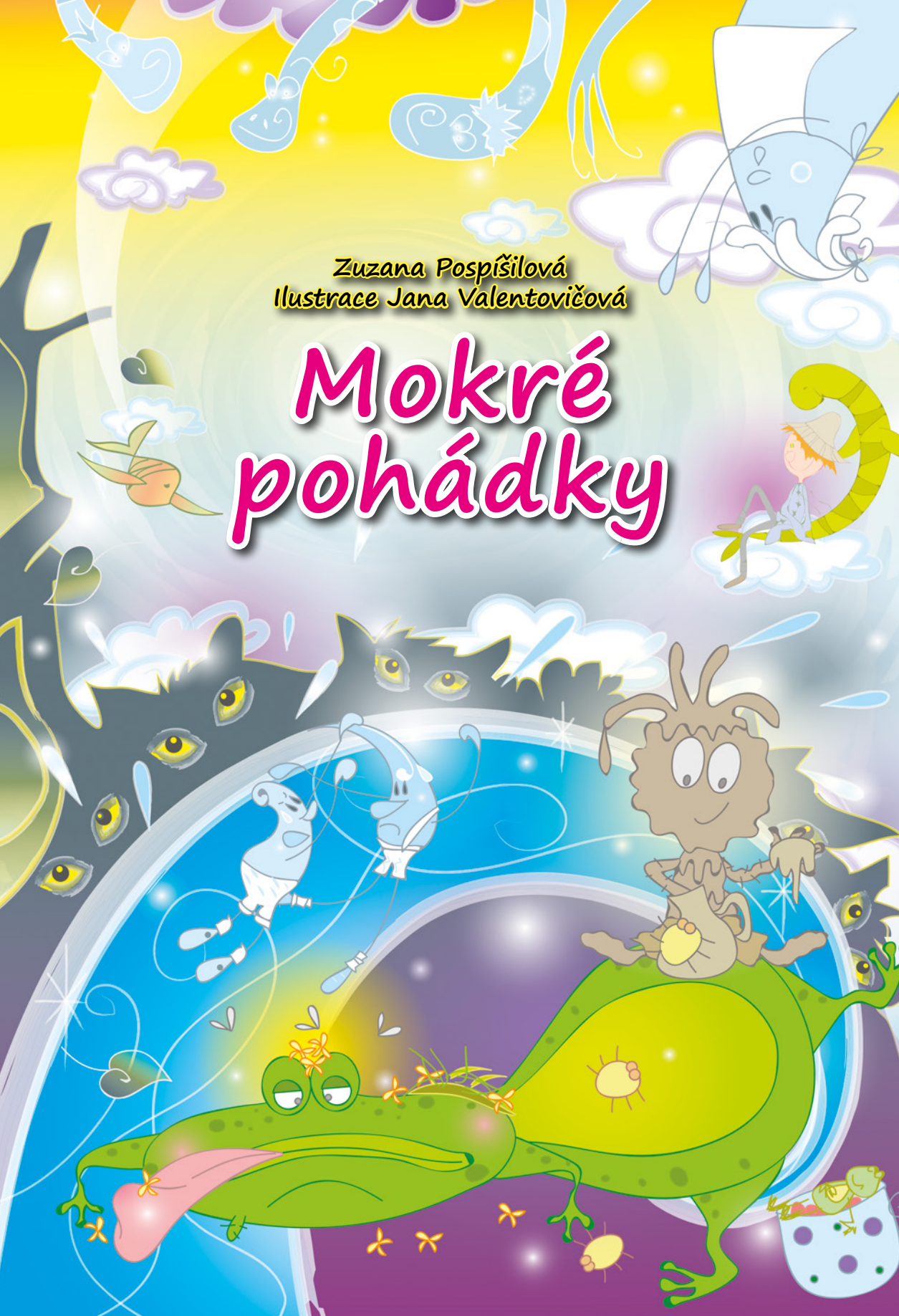

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
Ilustrace Jana Valentovičová

Mokrě pohádky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová
MOKRÉ POHÁDKY

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5264. publikaci

Ilustrace Jana Valentovičová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Jana Valentovičová
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Jana Valentovičová

ISBN 978-80-247-4470-4

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8672-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8673-5 (ve formátu EPUB)

O chlubitivém rybáři

Bylo parné léto a lidé trávili většinu času u vody. Někteří se koupali, jiní se opalovali, ale byli i tací, kteří u vody jen seděli s rybářským náčiním v ruce a chytali ryby. U jednoho malého rybníka, kterému neřekli jinak než Hastrmaňák, seděli ve stínu vrbiček tři rybáři. Potichu si povídali o svých úlovcích.

„Jednou jsem ulovil kapra velkého jak štika,“ řekl jeden z nich, který měl na hlavě klobouk se širokou krempou.

„To je možné,“ souhlasně přikývl druhý. „Mně se tady taky podařil pěkný úlovek. Při měsíčních paprscích a těsně po dešti berou ryby jak divé. Musel jsem jich polovinu nechat plavat, abych došel domů. A jedna štika dokonce byla velká skoro jako sumec!“

Třetí z rybářů významně pozvedl ukazovák pravé ruky. „Pánové, to bude tím, že o zdejší rybník se stará nějaký hastrman. Kdysi ho prej někdo zahlíd, a tak ho hastrman utopil.“

„O hastrmanovi jsem už taky slyšel všelijaké povídačky,“ přikývl první z rybářů, ten s tím kloboukem, „vrtalo mi to hlavou, a tak jsem se šel zeptat na úřad, jestli se tady v tom rybníce už někdy někdo utopil.“

„A co ti řekli?“ byl zvědavý druhý rybář.

„Nic. Vysmáli se mi. Je to prý docela mělký rybník. Co svět světem stojí, se tu prý nikdo neutopil.“

„Ale na každém šprochu pravdy trochu, jak říká lidové moudro,“ rozumoval třetí rybář. Předtím opět významně pozvedl ukazovák, tentokrát na levé ruce.

Najednou to ve křoví za nimi zašustilo a všichni tři, vystrašení povídáním o hastrmanovi, se polekaně svalili ze svých stoliček na jednu hromadu.

Z křoví vykoukla hlava dalšího rybáře. „Co tady vyvádíte?“ zeptal se pobaveně. Rozhrnul křoví a s plnou rybářskou výbavou si to šinul přímo k nim. „Najde se tu ještě jedno místo pro mistra rybáře?“ zeptal se nafoukaně. „Vy jste, koukám, začátečníci, že jo?“ zasmál se, když se ostatní tři rybáři sbírali ze země.

Než něco namítli, čtvrtý rybář, který se považoval za mistra světa, prohlásil: „Určitě nebudete mít nic proti tomu, když vás něčemu přiučím!“

Ostatní tři rybáři se po sobě otráveně podívali a první z nich, ten s kloboukem na hlavě, řekl: „My tady jen tak odpočíváme a povídáme si. Je to lepší než sedět v zakouřené hospodě.“ Doufal, že nově příchozího odradí.

Druhý z rybářů jeho plán pochopil a přisadil si: „Tady ani žádné ryby neberou!“

„Tady úřaduje hastrman a ryby dává jen na příděl,“ dodal třetí.

„Nesmysl! Takovým povídačkám už ani děti nevěří!“ zasmál se čtvrtý rybář a položil na zem kufřík s návnadami.

Ve vrbových větvích to zaševalilo. Možná že si jen vítr pohrával s mladými lístky, ale znělo to jako tlumený, ale srdečný smích.

„To byl určitě hasrman!“ pozvedl výstražně ukazovák třetí rybář.

Rybářský mistr se ale nedal odradit. Rozložil prut, na vlasec přivázal háček a na háček napíchl kuličku z chlebového těsta jako nástrahu.

„Teď něco uvidíte!“ kasal se, když nahodil háček na vodu. Téměř okamžitě mu dával plovák na vlasci znamení, že se pod hladinou něco děje. Zbylí tři rybáři na sebe házeli nechápavé pohledy, ale když chlubílek vylovil jen pivní plechovku obrostlou vodními řasami, dusili v sobě smích.

„To byla jen rozcvička,“ nenechal se domýšlivec vyvést z míry. „Teď teprve něco uvidíte!“ zaklonil se, aby měl prut za zády a podařilo se mu rychlým švihem hodit háček co nejdál. Švihl prutem, ale háček se mu zapíchl vzadu do kalhot. Rybář udělal salto ve vzduchu a i s prutem přistál ve vodě.

„To byla další rozcvička?“ zeptal se se smíchem třetí rybář.

Vychloubačného rybáře to i tentokrát nechalo v klidu. Vylezl z vody a zamířil ke svému kufru se třpytkami, vlasci a návnadami. „To byl jen malý technický problém,“ řekl, jako by se nechumelilo, „vyměním háček a ukážu vám, jak se chytají velryby!“

Když rybář otevřel svůj kufr, nestačil se divit. Jeho rybářské nádobíčko zmizelo a místo něj se z kufru vyvalilo hejno hladových komárů. A hned se pustili do nafoukání rybníka. Ostatních tří rybářů si ani nevšimli.

Když chlubitivý rybář i s hejnem komárů zmizeli z dohledu, rybáři na sebe překvapeně hleděli. Mlčení prořízl až třetí z nich, který prohlásil: „A pak že tady není hastrman!“

Ve vrbovém souhlasně zašumělo a rybáři uznale přikývli.

Kouzelný pramínek

Jakub se rád toulal po horách. Procházel lesy a mýtinami, sbíral přitom maliny, jahody, houby a jiné lesní plody. Povídal si se zvířaty a byl spokojený.

Jednou se stalo, že Jakuba stihla v lese bouřka. Schoval se před deštěm, aby nepromokl na kůži, ale se zdržením nepočítal. Brzy se setmělo a les vypadá potmě

docela jinak než za denního světla. Najednou Jakub nevěděl, kudy má jít. Dopředu, dozadu, vlevo, nebo snad vpravo? Rozhlížel se na všechny strany, ale ať se koukal, jak se koukal, les vypadal všude stejně.

„Nedá se nic dělat, tak tady dnes přespím. Dvakrát pohodlné to sice nebude, ale je to pořád lepší než někde zabloudit,“ řekl si sám pro sebe a klekl si na zem, aby nahmatal měkké místečko, na kterém by mohl složit hlavu.

Usnout se mu však nedařilo. Každou chvíli se ozývalo strašidelné soví houkání a další zvuky, které ani nedokázal rozpoznat. V noci býval většinou doma v posteli. A za zamčenými dveřmi ho žádné zvuky nemohly rozházet. Po celodenní procházce spal vřdycky jako dub. Teď to ale bylo něco docela jiného.

Po chvíli na něj mezi vrcholky stromů vykoukl měsíc a Jakubovi se ulevilo. Konečně trochu světla! Zkoumavě se kolem sebe podíval. Jeho pohled sklouzl i na hromádku zetlelého listí pod nějakými keři. Měsíční světlo mu nedovolilo poznat, o jaký keř jde. Opatrně rozhrnul hromádku. Byla mokrá a listí se mu lepilo na ruce. Hrábl do hromádky ještě jednou a ještě jednou, pak si obdivně pískl a řekl: „Páni, ona je tady snad nějaká lesní studánka! Spaní ke mně ne a ne přijít, tak ji zatím aspoň vyčistím!“ Dokud byl měsíc v prů-

zoru mezi vršky mohutných smrků, Jakub čistil lesní studánku.

„Hotovo!“ řekl nahlas, jako by hlásil splnění úkolu.

Sotva to dořekl, ze země vytryskl pramínek. V měsíčním světle se leskl jako stříbrný proutek a Jakubovi se zdálo, že dokonce říká: „Děkuji ti! Děkuji!“

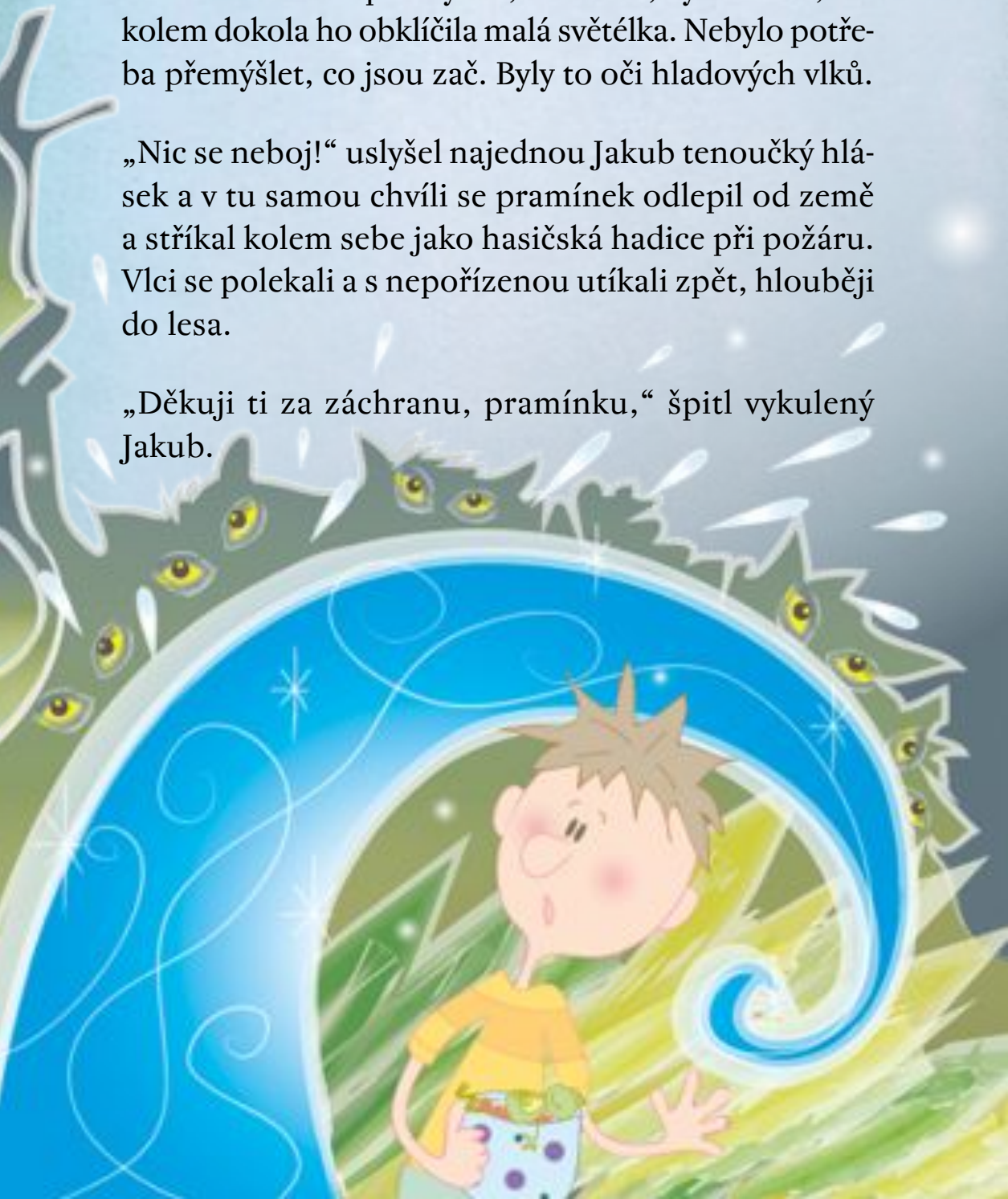
Jakub se usmál a pak si unaveně lehl. „Už musím spát, zdá se, že se ke mně dobývá nějaký sen!“ Zavřel oči a opravdu usnul.

O půlnoci se s trhnutím probudil. Uslyšel v dálce vytí vlčí smečky. Najednou dostal strach. Co když ho vlci

najdou a roztrhají na cucky? Až do této chvíle si nepři-
pouštěl, že by se mu mohlo v lese něco stát, ale nikdy
nebyl v lese v noci. Jakobovi se zdálo, že vlci jsou někde
blízko. Než stihl promyslet, co udělá, vytí ustalo, ale
kolem dokola ho obklíčila malá světélka. Nebylo potře-
ba přemýšlet, co jsou zač. Byly to oči hladových vlků.

„Nic se neboj!“ uslyšel najednou Jakob tenoučký hlá-
sek a v tu samou chvíli se pramínek odlepil od země
a stříkal kolem sebe jako hasičská hadice při požáru.
Vlci se polekali a s nepořízenou utíkali zpět, hlouběji
do lesa.

„Děkuji ti za záchranu, pramínku,“ špitl vykulený
Jakub.

+

„Já děkuji tobě. To ty jsi mě zachránil,“ řekl tenký zvonivý hlásek. „Vlci se mohou vrátit. Měl bys jít domů, Jakube!“

„Já bych i šel, ale nevím kudy!“ povzdechl si Jakub. „Ve dne znám les jako svoje boty, ale za soumraku jsem dočista ztracený.“

„Já tě domů dovedu! Pojď za mnou!“

Měsíc zatím po obloze odplul o kus dál, a tak byla opět větší tma. Nebylo jednoduché pramínek sledovat, ale Jakobovi se to nakonec podařilo.

Když stál na známé cestě, přímo před svou chalupou, zalil ho blažený pocit. „Děkuji ti podruhé, pramínku!“ poděkoval mile a pak vklouzl do světnice. Zamkl dveře a svalil se na postel.

Ráno Jakub zaspal první kohoutí zakokrhání a vstal až před polednem. Pomalu se rozpomínal, co se vlastně včera v noci stalo. Vyběhl na cestu před domem a hledal pramínek, který ho dovedl domů, ale po kouzelném pramínku nebylo ani památky.

Od té doby Jakub při svých toulkách po horských hřebenech hledá a čistí lesní studánky a horské potůčky. Chce tím poděkovat svému kouzelnému pramínku.

Dešťoví panáčci

„Co to tady zase vyvádíte?“ zeptala se přísně maminka dešťová kapka.

„On si začal,“ řekl Loužínek.

„To není pravda,“ bránil se Kalužík a za mamčinými zády zahrozil Loužínkovi pěstí.

„Podejte si ruce na usmířenou!“ navrhla jim maminka vlídně a pak odešla do kuchyně, aby k obědu uvařila kroupy se špetkou jemného mrholení.

Sotva byla maminka z dohledu, dešťoví panáčci se do sebe opět pustili. Na obláčku se váleli jako zápasníci na žíněnce. Jednou byl nahoře Loužínek, podruhé zase Kalužík. A pak se to stalo. Obláček se protrhl a oba chtě nechtě padali dolů.

„Já nechci dolů,“ volal zoufale Loužínek.

„Vždyť jsme se ani nenajedli!“ bědoval Kalužík.

Bylo štěstí, že se nerozplácli třeba na okraj ostnatého drátu, ale dopadli do veliké kaluže, která se při nedávné bouřce vytvořila uprostřed cestičky. Spadli do ní, jen to žbluňklo.

Když se vynořili, hned se pustili do další hádky. „Za to můžeš ty,“ obviňoval brášku Kalužík.

„Já ne! To ty jsi sebou mlel jako kafemlejnek a nohou jsi prorazil podlahu!“ nedal se Loužínek.

Dešťoví panáčci se hádali a stříkali na sebe vodu z kaluže. Nikdo z lidí by si toho možná ani nevšiml, ale psi mají bystré uši a chodí s čenichem u země, a tak se stalo, že je nejprve ucítil a pak i uviděl Dobromil.

„Haf, haf,“ zaštěkal veliký černý pes vzrušeně a táhl svého malého páníčka přímo ke kaluži. „Co to děláš, Dobromile?“ okřikl ho Honzík, který za ním na vodítku vlál jako ocásek papírového draka.

Dobromil se zastavil až uprostřed kaluže a zíral na dvě veliké dešťové kapky s ručičkama a nožičkama. Loužínek i Kalužík se strašlivě polekali. Schovali se pod vodu, ale Kalužík z tak velkého leknutí dostal škytavku, a ta ho prozradila. Nadsakoval nad hladinu, jako kdyby měl na dně ukrytou tajnou trampolínu.

„Co to tam máš?“ zajímal se Honzík. Věděl, že jeho pes by ani mouše neublížil, ale Kalužík s Loužínkem to nevěděli.

Honzík se nahnul nad kaluž, aby se podíval pozorněji, a vtom zrovna Kalužíka jeho škytavka vyvrstila nad hladinu.

„Co to je?“ podivil se Honza a nebojácně nabral do dlaní vodu z kaluže zrovna v místě, kde byli ukrytí oba dešťoví panáčky. Teprve teď je Honzík viděl v jejich plné kráse. „Teda Dobromile, cos to ulovil?“ zeptal se svého psa, ale ten jen zavrtěl ocasem a natahoval krk, aby lépe viděl.

„To jsou asi obří pulci,“ rozumoval nahlas Honza.